

Bækgaard: Skønt der er gået så lang tid efter krigens afslutning, tror jeg alligevel, at det vil være rigtigt at forlænge denne lov for et år. Det drejer sig jo om en bemyndigelseslov, som kan bruges i det omfang, ministeren mener det nødvendigt.

Med hensyn til træ forstår jeg, at det nærmest er givet fri, eller at man i hvert fald har forsøgt, om det kan gives fri, og det er vist meget rimeligt.

Med hensyn til brunkullene kan det af flere grunde være ønskeligt, at produktionen ikke standses altfor brat, hvad også den foregående taler var inde på, dels fordi mange arbejdere er beskæftiget dermed, dels fordi det ville volde tab for mange, som har investeret store kapitaler i form af materiel o. lign. i denne produktion. Men på den anden side skal man heller ikke gerne holde noget i gang på dette område længere end nødvendigt, da udenlandsk brændsel stort set er behageligere at bruge end brunkullene. Jeg tror, der i de senere år er indrettet en del anlæg af forskellig art, som fortsat med fordel vil kunne bruge brunkul under visse former.

Fra samfundets side må vi være taknemlige for det store arbejde, der er præsteret for at skaffe brændsel til veje i form af brunkul til erstatning for det udenlandske brændsel, som vi ikke har kunnet få. Der er udvist stort mod og megen foretagsomhed, idet det mange gange gav tab og medførte risiko, og for arbejdernes vedkommende har det ofte været et ubehageligt arbejde. Naturligvis har det også givet god for tjeneste for mange, ikke mindst fordi det har kunnet fortsætte i så mange år, som det har. Men jeg tror altså, det vil være rigtigt, at denne produktion ikke standser altfor brat.

Angående tørveproduktionen ser jeg af den højtærede ministers forelæggelsestale, at han mener, vi kan afvikle ordningen nu, og det er jeg tildels enig i, det vil sige, det beror noget på, i hvor høj grad vi kan indføre udenlandsk brændsel, for produktionen har indtil dato været større, end vi kendte tidligere, og, hvad skal vi sige, der er produceret mere, end de normale aftagere kunne bruge. Men der vil nok fortsat, selvom brændslet bliver givet fri, være brug for en ikke ringe mængde tørv. På landet vil der i alt fald altid som også tidligere under frie forhold blive brugt en hel del tørv, så at produktionen af tørv vil fortsætte også under frie forhold. Jeg skal ganske henstille, om det er nødvendigt længere, at staten griber ind og animerer til en stærkere produktion.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne give tilslutning til, at en for-

længelse af loven finder sted, således som det foreslås i lovforslaget.

Foss: Inden jeg gør nogle bemærkninger om selve lovforslaget, vil jeg gerne sige, at der sikkert i befolkningen er en overvældende tilslutning til, at jo før vi kan holde op med denne ekstraordinære produktion af indenlandsk brændsel, des bedre. Der er mange gode grunde til dette standpunkt: det indenlandske brændsels anvendelse i industrien fordyrer produktionen, den arbejdskraft, der anvendes, kunne med større fordel anvendes til mere nyttige formål, og vel er der vanskeligheder med boligspørgsmålet, men det er et spørgsmål, der kan tages op — jeg tror, det kunne betale sig at ofre noget på denne side af sagen —, for ikke at tale om den dyre transport, det store forbrug af benzin, sliddet på lastvogne og meget mere.

Nu har jeg forstået det således, at den højtærede regering mener, at vi ikke kan få tilstrækkeligt udenlandsk brændsel, og vurderer nødvendigheden af at skaffe indenlandsk brændsel ret højt. Jeg kan ikke bevise, at regeringen tager fejl, men jeg vil alligevel mene, at regeringen måske vurderer mulighederne for at skaffe udenlandsk brændsel lovlig lavt, og vil gerne henstille, at man gør mest muligt for at skaffe udenlandsk brændsel. Selvom det koster noget i udenlandsk valuta, tror jeg, det vil betale sig at formindske den indenlandske produktion af brændsel mest muligt.

Til trods for det, jeg her har sagt, forstår jeg, at vi må affinde os med endnu i nogen tid at bruge indenlandsk brændsel, og det er vel også rimeligt, at producenterne får en afviklingsperiode, men jeg forstår egentlig ikke, at dette nødvendiggør, at denne lov forlænges påny, således som det er foreslået. Der er jo her tale om en forlængelse af lov nr. 235 af 6. maj 1940 om fremskaffelse af indenlandske brændselsmaterialer, der for det første påbyder forøget brændehugst samt størst mulig udnyttelse af tørvearealer og brunkulslejer m. m. og desuden specielt i § 3 har en bestemmelse om, at den, der får pålæg om forøget udnyttelse, kan forlange det pågældende brændsel overtaget af staten. Intet af dette er jo aktuelt mere. Men dertil kommer så, at lovforslaget tilsigter en yderligere forlængelse af den første lov, lov nr. 60 af 26. februar 1940, der handler om ekpropriation af arealer, ekspropriation af maskiner og transportmateriel o. s. v. I denne lovs § 5 er der en bestemmelse om retten til at benytte vej- og sporanlæg over andens ejendom. Måske er der stadig brug